

Η ΑΝΔΡΑΓΑΘΙΑ.

(From "the Graphic Illustrator")

Μὲ εὐφράδειαν ἐκθέτει ὁ κύριος Ιάκωβος, εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀνδραγαθίας, ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία διὰ πολλὴν καιρὸν ἐπέλευσε μόνη ὡς ἓνα μέγαλον, ἀλλ' ἐπισκιασμένον φῶς, εἰς τὸ μέσον τῶν ἀπαιδευτῶν καὶ βαρβάρων αἰώνων. Πρὶν τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐγεννήθη ἡ ἀνδραγαθία, καμμία δύναμις δὲν τὴν ὑπερασπίσθη. Ἀπὸ ἐκείνῃν ὅμως τὴν στιγμήν, ἔχουσα εἰς τὸ πεδῖον ἓνα ἥρωα διὰ τὸ νὰ ἐβγάλῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην, ἣτις εὗρισκετο κατακλεισμένη εἰς τὸ μοναστήριον, ἡ ἐπιβρόχὴ τῆς Θρησκείας ἄρχισε νὰ αὐξάνῃ, καὶ τῆς αὐτῆς θείας ἀληθείας ἡ ἐπιβρόχὴ νὰ ἐνεργῇ βαθμυδὸν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, καθαρίζουσα, καθησυχάζουσα, καὶ φωτίζουσα αὐτάς ἕως οὗτου ἀρκετὰ ἐδιδάχθη ὁ κόσμος νὰ διακρίνῃ τὴν ἐντέλειαν τοῦ εὐαγγελίου ὡς πρὸς τὴν ἀτέλειαν τῶν διδασκάλων του, καὶ νὰ ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὴν ἀπάτην μὲ τὸν βαθμικὸν περιορισμὸν τῆς δυνάμεως τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Εκκλησίας.

Ἡ ἀνδραγαθία ἐπαρρησιάζετο εἰς τὸν κόσμον ὡς ἡ πλέον ἐνδοξος διάταξις, τὴν ὁποίαν ποτὲ ἐφεῦρεν ὁ ἄνθρωπος. Εἰς τὴν νεότητά καὶ ἀπλότητά της ἐφάνη μεγαλοπρεπὴς καὶ ὡραία· καὶ τοῦτο διὰ τὴν ἀληθινήν ὑπεροχὴν της, καὶ τὴν σύγκρισιν τῶν πέριξ αὐτῆς πραγμάτων. Ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀκολουθοῦσους της χρόνους κατήντησεν εἰς τρυφιλίαν καὶ πομπώδη κατάστασιν, τὴν ὁποίαν (τέλος πάντων) ἠκολούθησαν ὁ ξεπεσμός καὶ ὁ θάνατος. Μ' ὅλον τοῦτο τὸ κληρονομικὸν χάρισμα (Legacy) τὸ ὁποῖον ἄφησεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ἦτο μέγας θησαυρὸς εὐγενῶν ἀρχῶν καὶ γενναίων αἰσθημάτων.

Εἶναι ἀναμφίβολον, ὅτι ἡ ἀνδραγαθία ἐβοήθησε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο διάταγμα, ἐκτὸς τῆς θρησκείας, τὴν τελειοποίησιν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Εὐρώπης. Αὐτὴ πρώτη ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους νὰ σέβονται καὶ νὰ εὐλαβῶνται ἐκεῖνα τὰ ἀδύνατα,

ἀλλ' ὠραία πλάσματα, τὰ ὅποια ἄλλο μέσον ὑπερασπίσεως δὲν ἔχουν εἰμὴ τὴν ἰδίαν ὠραιότητα καὶ ἰλαρότητα. Αὐτὴ πρώτη ὕψωσε τὸν ἔρωτα ὑπεράνω τῶν παθῶν τῶν (ἀλόγων) ζώων, καὶ ἐξευγενίσασα τὸ θηλυκὸν γένος, τὸ κατέστησεν ἄξιον (ἡθικοῦ) ἔρωτος. Αὐτὴ πρώτη ἐκαθάρισε τὸν ἐνθουσιασμόν — ἐσύντριψε τὴν βάρβαρον φιλοκέρδειαν — ἐδίδαξε τὴν καρδίαν νὰ ἀνοίγῃ τοὺς κόλπους της, ὡς τὸ ἄνθος εἰς τὸν ἥλιον — ἐσόλισε τὴν δύξαν μὲ τὴν γενναιότητα, καὶ τὸ ἐξηγριωμένον πρόσωπον τοῦ πολέμου κατεπράυνε.

Τοιαύτη ἐσάθη ἡ ἀνδραγαθία! ὑψώθη, καθὼς ὁ Χριστιανισμός, ἀπὸ πολλὰ μικρὰς ἀρχάς, καὶ ὑπερασπίσθη ἀπὸ τὸ ἐπιβεβαιωτικὸν μειδίασμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς Ὀρησκείας. Αὐτὴ ἤκμυζεν ἕως ὅτου ἐτελείωσε τὸ ἔργον της — ἕως ὅτου ἡ δύναμις δὲν ἄρπαξῇ τὸν τόπον τοῦ δικαιοῦματος — ἕως ὅτου ἐξευγένισε τοὺς τρόπους τῆς συγκοινωνίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἕως ὅτου ἤνοιξε δρόμον τῆς Ὀρησκείας εἰς τὴν ἐρημίαν τῶν θαρβάρων καρδιῶν, τῆς ὁποίας ἰσταθῇ πιστὸς δούλος.

Ἡ ἀνδραγαθία ἀνεκάλυψε τοὺς μυθιστορικοὺς χρωματισμοὺς, μὲ τοὺς ὁποίους ἦσαν ἐνδυμένα τὰ συμβάντα τοῦ περασμένου καιροῦ. Οταν τῶντι ἀναβαίνοντες δι' ἀμυδρὰς ὄψεως εἰς τοὺς παρελθόντας χρόνους, βλέπωμεν νὰ διαβαίνουν ἀπ' ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μας, νὰ εἰπῶ οὕτω, οἱ αὐθεντικοὶ ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, καὶ ἡγούμενοι μὲ ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ λαμπρότητα, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, προσηλόνομεν, ναί, τοὺς ὀφθαλμοὺς μας εἰς τοῦτο τὸ μεγαλοπρεπὲς φάντασμα μὲ σέβας καὶ εὐλάβειαν, ὅχι ὅμως καὶ τι περισσότερον. Οταν ὅμως παριστάνωμεν εἰς τὴν φαντασίαν μας τὸ ἀνδρεῖον σῶμα τῶν γενναίων ἱππέων, ἐνδεδυμένων τὸν σιδηροῦν θώρακα, τρέχον μὲ ὀρμὴν ἐξω ἀπὸ τὸ φρουρίον τοῦ Βαρώνου διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀδυνάτους καὶ καταστενοχωρουμένους, καὶ ποτὲ μὴ σφραγίσας τὰ ὀπισθία των πρὸς τοὺς ἐχθροὺς — Οταν ἀκόμη φανταζόμεθα τὰς ὠραίας καὶ λαμπρὰς παρθένους, τὰ εἰδῶλα τῆς λατρείας τῶν ἰδίων ἱππέων, παρὰ τὰς ὁποίας τίποτε ἄλλο δὲν ἡγάπησαν, οὐδὲ ἐτίμησαν εἰμὴ τὸν Σωτῆρά των, καὶ διὰ τὰς ὁποίας

ἦσαν πάντοτε πρόθυμοι νὰ χίσουν τὸ αἷμά των — Όταν ἀκολουθοῦντες τοὺς ἰδίους τούτους πολεμιστὰς ἕως τὸ πεδῖον (τῆς μάχης) ἐλέπωμεν αὐτοὺς νὰ ἀφρίζουν ὡς λέοντες εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ ὅμως νὰ συγχωροῦν καὶ νὰ βοηθοῦν τοὺς νικημένους ἐχθροὺς των — Όταν τοὺς συντροφεύωμεν ἕως εἰς τὰς αὐλὰς τῶν βασιλέων καὶ θεωρῶμεν εἰς αὐτοὺς τὰ πλέον λαμπρὰ παρδείγματα παντὸς ἔργου, ἱκανοῦ νὰ ὑψώη τὸ ἀνθρώπινον γένος, αἰσθανόμεθα βέβαια ὅτι ἔχομεν ἀπαραίτητον χρεὸς νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν ὡς ἰδίους, ἀδελφοὺς, καὶ νὰ νομίζωμεν ὡς τὰ ἐξαιρέσια ὄργανα, ἐκλελεγμένα νὰ βοηθοῦν καὶ νὰ εὐκολύνουν τὸν προβιβασμὸν τοῦ γένους μας.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἕως τώρα δὲν ἐθεωρήσαμεν τούτους τοὺς ἥρωας ὡς ἓνα σῶμα, ἃς χωρίσωμεν λοιπὸν ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς, καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἃς ἐξετάσωμεν τὴν διαγωγὴν, καὶ τὴν ἀρχὴν ἐνὸς παλαιοῦ ἱππέως.

Ὁ νέος (οὗτος) ἐπιθυμῶν νὰ ἀπολαύσῃ τὰς τιμὰς τῆς πολέμικης, ἔμεινε (καταρχὰς) ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς μητρὸς του καὶ τῶν συγγενίδων του, ἕως οὗ ἔφθασε τοὺς πέντε, ἢ, κατ' ἄλλους, τοὺς ἑπτὰ χρόνους τῆς ἡλικίας του, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐδίδαξαν τὰς χειρὶα τῆς χριστιανικῆς μαθητεως, καὶ τῆς ἱερᾶς Ἀνδραγαθίας. Εἰς τοιαύτην ἡλικίαν εὐρισκόμενος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν του, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸ φρούριον περιφήμου τινὸς ἡγεμόνος, ὁ ὁποῖος ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν συμπαθητικὴν ἀγάπην τῶν γονέων του ἐμυσταγώγησε τὸν νέον πολεμιστὴν εἰς ὅλους τοὺς κόπους, καὶ μόχθους ἐκείνου τοῦ ἐπαγγέλματος, τὸ ὁποῖον εἶχε σκοπὸν νὰ ἀκολουθήσῃ. Εκκεῖ εἰς διάστημα πέντε χρόνων διεκρίνετο μὲ τὸ ὄνομα « Ὑπὲρ ἡρώης: » — ὑπηρετοῦσε λοιπὸν τὴν ὠραίαν κυρίαν του ὅταν ἐνόητο καὶ ἐσολίζετο, — ἐκοιμᾶτο εἰς τὸν θάλαμόν της, τὴν ὑπηρετοῦσεν ὁμοίως ὅταν ἐπαρρησιαζέτο εἰς τοὺς ἱππικούς ἀγῶνας: — ἐκέρνα τὸν Κύριόν του εἰς τὰ συμπόσια — τὸ δὲ ἐπίλοιπον μέρος τοῦ καιροῦ τοῦ ἐξώδευεν εἰς τὸ νὰ μαθάνῃ διάφορα εἶδη γυμνασμάτων, δηλονότι, τὰ πρῶτα σάλπιγγτικά ἡχήματα τοῦ κυνηγίου, τῶν θηρίων, τὰ ὁποῖα ἔκαμναν ὅταν διεχωρίζοντο τὰ σκυλῖα — ὅταν τὸ κυνῆγι ἐφανερόνετο — ὅταν (συναχωρούμενος ἀπὸ τὰ λαγωνικά) εὕρισκετο

εἰς ἀπελπισίαν. (*Brought to bay*), καὶ τέλος πάντων, ὅταν ἐφονεύετο — ἐμάνθανε νὰ γδέρνῃ ζῶα, καὶ νὰ σύρῃ ἔξω τὰ ἐν-
τερὰ των — νὰ βάλλῃ αὐτὰ εἰς τὴν τράπεζαν καὶ νὰ κόψῃ
τὰ κρέατα.

Οὗτος εἶναι ὁ εὐγενέστερος τρόπος, λέγει ὁ ποιητής,
Τοῦ νὰ ἀνατρέφωμεν τοὺς νέους μας εἰς μαθήσεις καὶ εἰς ὄπλα —
Εἰς καλὰ φερσίματα, καλὰς ὁμιλίας, εὐγενεῖς κόπους,
Καὶ εἰς ὅλην τὴν τελειοποίησιν ἐνὸς εὐγενοῦς.
Ποῦ ἤμπορεῖ τις νὰ διδασκῇ νὰ πηδᾷ, νὰ ἱππεύῃ, νὰ παίζει τὸ σποῦ,
Νὰ κινῇ μὲ χάριν τὸ σῶμά του, νὰ ὁμιλῇ καλὰ
Τὴν γλῶσσάν του, νὰ δίδῃ τὴν προσοχήν του
Εἰς πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀρμόζουν εἰς τὴν φύσιν,
Καλύτερα παρὰ εἰς τὰ σχολεῖα τῆς εὐγενείας;

Φθάνων ὁ νέος τοὺς δεκατέσσαρας χρόνους τῆς ἡλικίας του,
ἀνέβαιnen εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὀπλοφόρου, καὶ εὐθὺς ἄρχιζε νὰ ἐμ-
βαίνει εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους τοῦ πεδίου τῆς μάχης. — Εκκεῖ
ἀκολουθοῦσε τὸν ἀρχηγόν του — τοῦ ἐφοροῦσε τὴν πανοπλίαν —
τοῦ ὠδηγοῦσε τὸν ἵππον — καὶ ὅταν οἱ ἱππεῖς ἤρχοντο εἰς χεῖρας
καὶ ἐκτυποῦντο θανατηφόρως μὲ ἄλλους ἱππεῖς, πάντοτε ὅμως ὁμοίους
των, τὸ ἔργον τοῦ νέου ἦτο νὰ ὑπερασπίζεται τὸν κύριόν του
ὡσάκεις συνέβαινε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν ἵππον, καὶ νὰ τὸν σύρῃ ἔξω
ἀπὸ τὴν συμπλοκὴν τῶν μαχομένων — νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τοὺς
ἵππους καὶ τὰ ὄπλα ὡσάκεις ταῦτα μὲν ἐσυντρίβοντο, ἢ ἀρ-
πάζοντο ἀπὸ τὰς χεῖρας του, οἱ δὲ ἵπποι ἐφονεύοντο ὑποκάτω
του. Ἀλλὰ δὲν ἦτο συγχωρημένον εἰς τὸν νέον νὰ ἐβγάξῃ
τὸ ἐδικόν του ξίφος ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ κυρίου του ἱππέων
(τὸ ὅποῖον ἐλάμβανεν ἀντὶ τοῦ προτέρου μικροῦ ξιφιδίου, μὲ ἱερὰν
τελετὴν, ὅταν ἀνέβαιnen εἰς τὸν δεῦτερον βαθμὸν τῆς ἀνδραγαθίας.)
Ἄλλοτε πάλιν ἔκαμνε διάφορα πολεμικὰ γυμνάσματα· ἐδιδάσκετο,
λέγει ὁ βιογράφος τοῦ Μπουσικῶ, ὅταν καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτον
ὀπλοφόρος, νὰ πηδᾷ ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον ἐνδεδυμένος τὴν πα-
νοπλίαν του, νὰ γυμνάζεται εἰς τὸ τρέξιμον, νὰ κτυπᾷ διὰ πολλὴν
ῥᾶν μὲ ἓνα ρόπαλον, ἢ μὲ ἓνα πέλεκυν, νὰ χορεύῃ, καὶ κατη-
φορίζων τὴν κεφαλὴν νὰ γυρίζει ὁλόσωμος φορῶν ὁμοίως τὴν

πανοπλίαν ἐκτός τῆς περικεφαλίας, νὰ ἀναβαίνει εἰς τὸν ἵππον ὅπισθεν ἐνὸς συντρόφου του, ἐγγίζων μόνον τὸ χεῖρ του ἐπάνω εἰς τὸ φέρεμα ἐκείνου, νὰ σηκώνεται μεταξύ δύο τοίχων, ἕως εἰς ἕνα ὕψος, ἔχων θεμένα τὰ ὀπίσθια του εἰς τὸν ἕνα, καὶ τὰ γόνατα καὶ τὰς χεῖράς του εἰς τὸν ἄλλον, νὰ ἀναβαίνει μίαν κλίμακα ἀκουμβισμένην εἰς τὸν τοῖχον, ἀπὸ τὸ ἀνάποδον μέρος, χωρὶς νὰ πατήσῃ τοὺς πόδας του εἰς τὰς βαθμίδας τῆς, νὰ ῥίπτῃ τὸ δόρυ καὶ τὸ βέλος. Πρέπει λοιπὸν, νὰ ᾔταν μεγάλοι οἱ κόποι ἐκείνων τῶν νέων πολεμιστῶν, ἂν τοὺς κρίνωμεν ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματά των, καὶ ἂν ἀκόμη πρέπη νὰ πιστεύσωμεν τοὺς χρονογράφους καὶ μυθιστορικοὺς, λέγοντας, ὅτι αὐτοὶ ἀφ' οὗ ἀρκετὰ ἐπροχωροῦσαν εἰς τὴν ἡλικίαν, ἐμάχοντο ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἕως τὸ βράδυ ὀπλοφοροῦντες χωρὶς νὰ ἀποκάμνωσι, καὶ ἕως ὅτου ἡ γῆ ἐκοκκίνιζεν ἀπὸ τὸ αἷμα των, καὶ οἱ θεαταὶ ἐκινουῦντο εἰς δάκρυα ἀπὸ τὴν λύπην των.

Φθάνων τὸν εἰκοστὸν πρῶτον χρόνον τῆς ἡλικίας του, καὶ ἐνίοτε ἕνα ὀλιγώτερον, ὁ νέος ὀπλοφόρος ἐτιμᾶτο μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἱππῆως. Ἀφ' οὗ καλὰ ἐδοκιμάζετο, καλὰ ἐδιδάσκετο καὶ προετοιμάζετο νὰ ἀφιερῇ τὴν ψυχὴν καὶ σῶμα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀνδρείας, τὸ αἷμα καὶ τὴν ζωὴν του εἰς ὑπεράσπισιν τῆς Καθολικῆς Θρησκείας, νὰ βοηθῇ τὰ ὀρφανὰ, τὰς χήρας καὶ ὅλους τοὺς περιλύπους καὶ τεθλιμμένους, ἐφθάνεν ἤδη ὁ καιρὸς νὰ ἀρχίσῃ τὸ ἱερὸν στάδιον. Καὶ αἱ τελεταὶ τῆς ἀρχῆς του ἦσαν ἐνδοξαί τφόντι καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἀναλόγως μὲ τὴν ἀξίαν τοῦ ἐπαγγέλματός του. Τὴν νύκτα τῆς πρώτης ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἀσπασμόν, ἐφύλαττε τὰ ὅπλα του εἰς ἕνα ἱερὸν ναὸν, καὶ ἐτοιμάζετο εἰς τὴν τιμὴν, ἥτις ἐμελλε νὰ τοῦ δοθῇ, μὲ ἀγρυπνίαν, νηστείαν καὶ προσευχάς. Ἀφ' οὗ ἐκδύετο εὐλαβῶς τὸ μαῦρον φέρεμα, τὸ ὁποῖον ἕως τότε ἐφοροῦσε, καὶ ἐλούετο, ἐνδύετο ἔπειτα τὸ πολυτιμώτερον, τὸ ἀνῆκον εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱππέως· ἐνδύετο μὲ σέβας τὴν ἱππικὴν πανοπλίαν, καὶ ἀνακαλοῦσεν εἰς τὴν ἐνθύμησίν του τὴν ἀλληγορικὴν ἔννοιαν, τὴν ὁποίαν παρέβαινεν ἕκαστον μέρος τοῦ ἐνδύματος. Ὁ πρωτόπαιρος, λοιπὸν, στολισμένος μὲ τὴν ἱππικὴν

πανοπλίαν ἔχων ὁμοῦς γυμνὴν τὴν κεφαλὴν, καὶ χωρὶς ξίφος καὶ πτερινιστήρια, περιενδύετο μὲ μίαν πολύτιμον χλαμύδα, καὶ ὠδηγεῖτο μὲ λαμπρὰν λιτανείαν, συντροφευμένος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱππέας, καὶ εὐγενεῖς, τοὺς εὐρισκόμενους εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἡ τελετὴ, καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, καθεὶς τῶν ὁποίων ἦτον ἐνδεσθυμένος τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ φορέματος, ὁ ἱππεὺς τὴν πανοπλίαν του, καὶ ὁ ἀρχιερεὺς τὸ μακρόν του φόρεμα. Εἰς τὴν πρωτίστην ἐκκλησίαν τοῦ τόπου ἐτελεῖτο ἡ θεία μυσταγωγία ὅταν ὁ νέος ἔκαμνε τὸν ὄρκον «ὅτι θεῶναι ὑποτάσσεται εἰς τοὺς νόμους τῆς ἀνδραγαθίας, καὶ ἀκολουθῶς ὁ ἀνάδοχός του παρῶνσιζόμενος, ἐκήρυττε τὸν νέον πολεμιστὴν Ἰππέα, καὶ εὐθὺς αἱ ἐπὶ τούτου παρευρισκόμεναι παρθένοι ἐφοροῦσαν τὸ ξίφος καὶ τὰ πτερινιστήρια εἰς τὸν νέον, τὸν εἰς αὐτὰς ἀφιερωμένον, συνοδευόμεναι ἀπὸ τὰς χαροποιᾶς ἐκφωνήσεις τῶν θεατῶν καὶ ἀπὸ τὸν ἀρμονικὸν ἦχον (παρευρισκομένης) πολεμικῆς μουσικῆς. Ὁ πρωτόπειρος ἐλάβανεν ἀκολουθῶς τὸν ἀσπασμὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὸ ξίφος τοῦ Βασιλέως, ὅστις, σηκνόμενος ἀπὸ τὸν θρόνον του, ἐκτυποῦσε τρεῖς φοαῖς ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον τοῦ νέου μὲ τὸ σπαθί γυμνόν, καὶ ἔλεγε «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου σὲ κάμνω Ἰππέα· » νὰ ἦσαι λοιπὸν πιστὸς, ἀνδρεῖος καὶ εἰλικρινής.» Ἐνίστε ὁ ἱερεὺς, ὅστις εἶχε τὸν ὑψηλότερον βαθμὸν παρὰ ὅλους τοὺς παρευρισκόμενους, ἔζωνεν εἰς τὸν πολεμιστὴν τὸ ξίφος, τὸ ὁποῖον εὐλογεῖτο καὶ ἐτίθετο ἐπάνω τοῦ ὑψηλοῦ ἱεροῦ Βήματος· αἱ δὲ παρθένοι (τοῦ ἐφοροῦσαν) μόνον τὸ πτερινιστήριον.

Τοιαύτῃ γενικῶς ἐγίνετο ἡ τελετὴ τῆς ἀρχῆς. Οταν ὁμοῦς ἐδίδοντο ἄλλα διάφορα ἀξιώματα ἱππέων, καθὼς τοῦ Λουτροῦ, τῆς Καλτζοδέτας κτλ., αἱ τελεταὶ αὐταὶ διέφερον πολὺ καὶ ἰδιαιτέρως ἐκτείνειν τοῦ ἀξιώματος τοῦ Λουτροῦ ἦσαν πολλὰ περίεργοι, καὶ πιθανῶς αἱ παλαιότεραι ἀπὸ ὅσας γνωρίζομεν.

Εἰς ταύτας ἕκαστος τῶν νέων ἱππέων ἐσυντροφεύετο ἀπὸ δύο ὀπλοφόρους, εὐγενεῖς καὶ φέροντας τὰς σημαίας τῶν στεμμάτων τῶν οἰκογενειῶν των, τοὺς ὑποίους παρεδέχετο εὐλαβῶς εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος ὁ Βασιλεὺς τῶν ὅπλων, καὶ ὁ εὐγενὴς θυρω-

ρός τοῦ διατάγματος. Τὸ δὲ ἐκλεγεγμένον ὑποκείμενον ἐμβαίνειν
 εἰς τὸν κοιτῶνα, ὁμοῦ μὲ τούς δύο ὀπλοφόρους, οἵτινες ἦσαν ἀρ-
 κατὰ ἔμπειροι εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀνδραγαθίας, καὶ ἐδιδάσκετο παρ'
 αὐτῶν τὴν φύσιν, τὴν ἀξίαν καὶ τὰ χρῆα ταύτης τῆς πολεμικῆς
 τάξεως. Ἐπρόσεχαν ἀκόμη (οἱ ὀπλοφόροι) νὰ συστηθῶσι δυνατὰ,
 καὶ φυλαχθῶσιν ἀκριβῶς ὅλαι αἱ τελεταὶ τῆς ἰδίας. Οἱ αὐτοὶ
 ὀπλοφόροι, οἱ ὅποιοι διὰ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν ὠνομάζοντο καὶ
 ἡγεμόνες ὀπλοφόροι, δὲν ἄφιναν νὰ ἰδοῦν οἱ ἀπ' ἐξω τὸ ἐκλεγεγ-
 μένον ὑποκείμενον διὰ ὅλην τὴν πρώτην νύκτα τῆς ἀρχῆς του·
 ἀλλ' ἔσειλαν καὶ ἔκραζαν τὸν κουρέα διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ λουτρὸν,
 τὸ ὅποιον εἶχεν ὠραίον λινὸν ἐσώπανον, καὶ ἐξῶθεν σκεπασμένον
 ἀπὸ τὸ ἴδιον· ἐπάνω αὐτοῦ ἴσταντο τόσσα περιενδυμένα μὲ δά-
 πεδα διὰ νὰ ὑπερασπίζωνται ἀπὸ ψυχρὸν ἀέρα τῆς νυκτός, καὶ
 ἓνα πεῦκι ἐξοπλωμένον εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ λουτροῦ. Μετὰ ταῦτα
 ὁ μὲν νέος ἔκοπτε τὰ μαλλιά του καὶ ἐξυρίζετο, οἱ δὲ ὀπλοφόροι εἰδο-
 ποιούσαν τὸν Βασιλέα, ὅς τις καὶ ἀρχιδιδάσκαλος τῆς τάξεως καλεῖται,
 ὅτι φθασάσης τῆς ἐσπέρας, ὁ ἐκλεγεγμένος ἦτον ἑτοιμος διὰ τὸ λου-
 τρὸν. Ἐντοσοῦτο σοφοὶ τινὲς καὶ ἔμπειροι ἵππεις ἐπήγαιναν νὰ συμ-
 βουλευσούν καὶ νὰ διδάξουν τὸν νέον τὰ περὶ τάξεως καὶ γενναίων
 κατορθωμάτων τῆς Ἀνδραγαθίας, οἵτινες, προπορευομένων τινῶν ὀπλο-
 φύρων τῆς οἰκογενείας τοῦ Βασιλέως, καὶ αὐτῶν δειχνόντων σημεῖα
 χαρᾶς, τῶν δὲ μουσικῶν παιζόντων ἔμπροσθεν αὐτῶν διάφορα μουσικὰ
 ὄργανα, ταχέως ἔφθαναν εἰς τὴν θύραν τοῦ Πρίγκιπος, ὅπου οἱ ἀρχη-
 γοὶ ὀπλοφόροι γυμνώνοντες τὸν ἐκλεγεγμένον τὸν ἐβαλλαν εἰς τὸ
 λουτρὸν. Πausαμένων δὲ τῶν μουσικῶν ὀργάνων, οἱ ἵππεις ἐμβαίνον-
 τες ἡσυχῶς καὶ κατὰ συνέχειαν εἰς τὸ οἶκημα, καὶ γονατίζοντες
 πλησίον τοῦ λουτροῦ, ἐδίδασκον τὸν νέον τὴν φύσιν καὶ τὸ τρέ-
 ξιμον αὐτοῦ, καὶ ἐνεθύμιζαν εἰς αὐτὸν, ὅτι ἀπὸ τὴν σήμερον
 καὶ εἰς τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ κρατῇ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμά του
 καθαρὸν καὶ ἀμόλυντον. Μετὰ ταῦτα ῥίπτοντες ἕκαστος τῶν ἵπ-
 πέων ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τοῦ νέου ὀλίγον νερὸν ἀπὸ τοῦ λου-
 τρῶν, ἀνεχωρεύσαν, καὶ οἱ ἀρχηγοὶ ὀπλοφόροι, ἀσκηκόντες αὐτὸν
 ἀπὸ τὸ λουτρὸν, τὸν ὠδηγοῦσαν εἰς τὸ ἀπλοῦν καὶ περιτύλικτον
 κρεβάτι του. Ἀφοῦ δὲ ἐστέγνωγε, τὸν ἔνδυσεν μὲ ἓνα κόκκινον

φόρεμα ἀπὸ ρούχων, ἔχον μακρὰς χειρίδας κρεμαμέναις, ἕως εἰς τὴν γῆν, δεμένον εἰς τὸ μέσον μὲ ἓνα πλέγμα στακτοκόκκινον, καὶ ἓνα κόκκινον ἐπικεφάλαιον, ὁμοιάζον μὲ ἐκεῖνο τῶν ἀσκητῶν. Εἶχε, πρὸς τούτοις, καὶ ἓνα ἄσπρον χειρόμακτρον ἐξηρητημένον ἀπὸ τὸ πλέγμα. Τέλος πάντων, ἀφ' οὗ ὁ κουρεὺς ἐβγάλλεν ἐξω τὸ λουτρὸν, οἱ ἔμπειροι ἵππεις ἀφ' οὗ εἰσήρχοντο πάλιν εἰς τὸ οἶκημα τοῦ νέου καὶ τὸν ὠδήγουν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Βασιλέως Εὐρύκου Εὐδόμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβαίνουν, συνωδευμένοι ἀπὸ ὅλους τοὺς ὀπλοφόρους, δεικνύοντας σημεῖα χαρᾶς, καὶ ἀπὸ τοὺς μουσικοὺς παίζοντας τὰ μουσικὰ ὄργανα, καὶ εὐχαριστοῦσεν αὐτοὺς ὁ νέος ἵππεὺς διὰ τὰς καλὰς τῶν ὑπηρεσίας, καὶ ἐντῶμα ὅλοι ἀνεχωροῦσαν, ἀφίνοντες εἰς τὸν ναὸν μόνον τὸν ἐκλελεγμένον, ἓνα Ἱερέα, τὸν λαμπράπτην, καὶ τὸν βραβδοῦχον. Εκκεῖ ὁ νέος ἵππεὺς ἔκρινεν ὀλονύκτιον ἀγρυπνίαν, καὶ προσηύχετο εἰς τὸν θεὸν, ἔχων ἔμπροσθέν του μίαν λαμπάδα. Αφ' οὗ δὲ ἐξημέρωνε καὶ ὁ νέος ἠκραζέτο (εὐλαβῶς) τὰ ἀναγνώσματα τοῦ ὀρθρου, οἱ ὀπλοφόροι τὸν ὠδήγουν πάλιν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ πρίγκιπος, καὶ πλαγιάζοντες αὐτὸν εἰς τὸ κρεβάτι ἐβρίπτον ἐπάνω του ἓνα ὀλόχρυσον σκέπασμα μὲ ἀξιόλογον ἐσώπανον. Πλησιάζοντος δὲ τοῦ καιροῦ, οἱ ἴδιοι ὀπλοφόροι εἰδοποιοῦσαν τὸν Μέγαν Διδάσκαλον, ὅτι ὁ νέος ἵππεὺς ἦτον ἔτοιμος νὰ ἀσκηθῇ, καὶ ἐπρόσφερε τοὺς προκομμενεστέρους ἵππεις νὰ ὑπάγῃν, ὥς καὶ πρότερον, εἰς τὸ οἶκημα τοῦ πρίγκιπος. Αφ' οὗ δὲ ὁ μὲν νέος ἐξύπνει ἀπὸ τὴν μουσικὴν, οἱ δὲ ὀπλοφόροι ἐτάμαζαν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, καὶ οἱ ἵππεις ἐμβαίνουν εἰς τὸ οἶκημα τοῦ ἰδίου, τοῦ ἐδίδαν τὴν καλὴν ἡμέραν, καὶ τὸν ἐγνωσσομένου ὅτι ἦτον ὁ καιρὸς νὰ σηκωθῇ· ἐπομένως οἱ μὲν ὀπλοφόροι τὸν ἐβαστοῦσαν ἀπὸ τὰς χεῖρας, καὶ ὁ πρῶτος τῶν ἵππέων τοῦ ἐπρόσφερε τὸ ὑπακάμισον, - ὁ δεῦτερος τὸ βρακί, - ὁ τρίτος τοὺς χιτωνίσκους, - ὁ τέταρτος, τὸ κόκκινον ἐπανωφόριον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐσώπανον καὶ γύρον ἄσπρον μεταξωτόν. Δύο ἄλλοι τὸν ἀσκήσαν ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἕτεροι δύο τὸν ἐφοροῦσαν τὰ ὑποδήματα εἰς σημεῖον τῆς ἀρχῆς τοῦ πολεμικοῦ σταδίου του· ἓνας ἄλλος τοῦ ἔζωνεν τὴν ὀλοστόλιστον ἄσπρην ζώνην, ἄλλος τὶς τοῦ ἐφοροῦσε τὸ κεφαλοκάλυμμα. Καὶ τέλος πάντων ὁ τελευ-

ταῖος τοῦ ἔρριπτέν ἐπάνω του τὴν πολύτιμον τῆς τάξεώς του
χλαμύδα.

Αὕτη ὁμως ἡ ἱστορία ἡλαττώθη ἀπὸ τὸν τέταρτον κανόνα τῆς
τάξεως τοῦ λουτροῦ, καὶ αἱ τελεταί, αἱ εἰς τὸν ἴδιον γεγραμμέναι,
εἶναι, λήγουν, ἀκριβῶς ἐκεῖναι, αἵτινες ἐτηρήθησαν εἰς τοὺς περα-
σμένους αἰῶνας· ἀλλ' εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους δὲν ἐφυ-
λάχθησαν, ἂν καὶ ἦναι προσηταγμέναι ἀπὸ τοὺς νόμους καὶ
κανόνας τῆς τάξεως.